

La llibertat d'expressió

En aquestes darreres setmanes, degut a la publicació d'unes vinyetes referides a Mahoma, s'ha retornat al debat que apareix periòdicament sobre el dret a la llibertat d'expressió. Aquest és un dels drets que en el nostre món occidental ja es considera com assolit i inqüestionable, encara que en realitat sovint es planteja si aquesta llibertat ha de tenir límits o no. En aquesta ocasió, a més a més, s'hi afegeix la diferent percepció cultural que hi ha entre el món cristià i el món musulmà, així com a la consideració que hi ha d'haver entorn dels sentiments religiosos de cadascú.

La magnitud i el caràcter violent de la reacció, així com el temor a una generalització del conflicte, han provocat una multitud de reflexions des del mateix sector periodístic, des de totes les instàncies institucionals, i ha arribat a les converses de carrer o a les tertúlies de cafè. S'ha dit de tot, s'ha fet palesa la dificultat d'entesa entre la lògica juridicopolítica i el discurs religiós, sobretot aquell que no separa la religió de l'estat. Malgrat tot, però, ha obligat a aprofundir sobre l'exercici de la llibertat.

En aquest marc, és oportú constatar que també en mitjans de comunicació espanyols, sota l'empara de la llibertat d'expressió, a partir de la mofa i la ridiculització, es difama, es menteix i s'insta a l'enfrontament entre els territoris de l'Estat i Catalunya, però en aquest cas no sembla que les institucions es

vulguin implicar en la revisió d'unes actuacions que atempten als drets i llibertats d'altres.

Tot plegat ens porta a pensar que no es tracta de qüestionar aquells drets i llibertats que tant van costar d'aconseguir, i que encara hi ha molts països que no tenen, sinó més aviat de com s'interpreten, de com s'utilitzen i fins de com es perverteixen. Es tracta doncs de reflexionar sobre les actituds i els valors que regeixen l'exercici de les llibertats personals, allò que en el seu conjunt s'anomena ètica.

En una societat pluralista com la nostra conviuen formes diferents d'entendre la vida, però hi ha uns principis i valors comuns que són els que haurien de permetre viure i realitzar-se com a ciutadans, dins d'una comunitat, sense caure en la injustícia; per això són moralment exigibles i mai imposables. És el que s'ha anomenat l'ètica cívica o l'ètica de mínims. Entre aquests mínims sembla clar que hi ha d'haver el respecte a l'altre, que és el fonament de la llibertat. Així doncs, les institucions públiques, l'acció política hauria, si més no, de promoure i garantir aquests mínims.

No cal dir que l'ètica de mínims ha de conviure amb les ètiques de màxims, que són aquelles que fonamenten l'assoliment de la felicitat personal, cadascú la seva, però que també tenen una dimensió pública i per tant poden enriquir la primera.

Jaume Dantí i Riu

PETRO SANTA EULÀLIA, S.L.

DISTRIBUÏDOR COMERCIAL DE GAS-OILS

A Automoció
B Agrícola
C Calefacció

REPSOL
YPF

Ctra. de Parets a Bigues, km. 10'7
08187 SANTA EULÀLIA DE RONÇANA
E-mail: petrosantaaulia@petrosantaaulia.com
Web: www.petrosantaaulia.com
Tel. 93 844 84 34 - Fax 93 844 63 27